

добре воље: јер ни једна душа од вас не ће пропасти осим лађе;

23. Јер у ову ноћ стаде преда ме ађео Бога којег сам ја и коме служим;

24. Говорећи: не бој се, Павле! ваља ти доћи пред ћесара; и ево ти дарова Бог све који се возе с тобом.

25. За то не бојте се, људи; јер вјерујем Богу да ће тако бити као што ми је речено.

26. Али ваља нам доћи на једно острво.

27. А кад би четрнаеста ноћ, и ми се у поноћи плаваљасмо по Апријанској луцини, помислише лађари да се прикључују к некаквој земљи.

28. И измјеривши дубину нађоше двадесет хвати; и пронавши мало опет калцјерше, и нађоше петнаест хвати.

29. Онда бојећи се да како не ударе на прудовита мјеста бацише са стражњета крај лађе четри ланчера, па се мољасмо Богу да сване.

30. А кад лађари гледаху да побјегну из лађе, и спусташе чamac у море вјеравајући се као да хоће с предњета краја да спуте ланчере,

31. Рече Павле капитану и војницима: ако они не остану у лађи, ви не можете живи остати.

32. Тада војници одрезаше ужа на чамцу и пустише га те паде.

33. А кад пишае да сване, мољаше Павле све да једу, говорећи: четрнаест је дан данас како чекате и не једући живите ништа не окусиши.

34. За то вас молим да једете: јер је то за вас здравље. А ни једноме од вас длава с главе не ће отпасти.

35. И рекавши ово узе хљеб, и даде хвалу Богу пред свима, и преломивши стаде јести.

36. Онда се сви развеселивши и они једоше.

37. А у лађи бијаше нас душа света дрјеста и седмдесет и шест.

38. И настигвши се језа, облакнаше лађу вјбацивши шпенциу у море.

39. А кад би дан не познанаху земље; нешто угледаше некаваз залив с шјеском, на који се договорише, ако буде могуће, да извуку лађу.

40. И подигнувши ланчере вожашу се по мору, и одрјешивши ужа на крма-

ма, и раширивши мало једно према вјерују који духаше, возасмо се крају.

41. А кад дођосмо као на један језик, гађе се море као раздјелује, насади се лађе; и предњи крај, који се насади, оста тврда да се не може помакнути, а крма се разбијаше од силе валова.

42. А војници се договорише да побегу сузење, да који не исплива и не утвече.

43. Али капитан желели сачувати Павла зборани њихов договор, и заловједи онима који знаду плавати да искаче напријед, и да изиђу на земљу;

44. А остали једни на десетама а једни на чамцу од лађе. И тако изиђоше сви живи на земљу.

ГЛАВА 28.

И кад изиђоше срећно из лађе, тада разумјеште да се острво зове Медит.

2. А дивљаци чиняху нам не маду зубав, јер наложаше огњак и примише нас све због дивља који иђаше, и због змије.

3. А Павле изабравши гомилу грава наложи на огњак, и изпавши змија од брушине свочи му на руку.

4. И кад видјеше дивљаци змију гађе висе о руци световој, говораху један другоме: јамачно је овај човек кривик, којег изваљена од мора суа Божју не остави да живи.

5. А он отресавши змију у огњак не би му ништа зло.

6. А они чекаху да он отече или у један пут да падне мртав. А кад задуго чекаше, и видјеше да му ништа зло не би, промјенише се, и говораху да је он Бог.

7. А наредило ово онога мјеста блаху села поглавара од острва по имену Понлија, који нас прими и угости љубавно три дана.

8. А догоди се да отац Понлијев лежалаше од грознице и од срдобље, којегу упавши Павле помоли се Богу и метну руке своје на њ и исцјели га.

9. А кад то би, долажаху и други који бијашу болесни на острву ономе, и исцјеливаху се.

10. И поштоваху нас великијем частима; и кад пођосмо, спремише нам што је од потребе.

11. А послате три мјесеца одвезасмо се на лађи Александријској, која је

143
била презимав на острву, и бијашу на вој написани Диоскурји.

12. И допловивши у Страгузу остави оцадје три дана.

13. А ондаде отпловивши дођосмо у Ритију; и послате једнога дана каа Дују југ, дођосмо други дан у Потноле.

14. Ондаде нађемо браћу, и они нас замола те останемо код њих седам дана; и тако пођосмо у Рим.

15. И ондаде чувши браћа за нас изиђоше нам на сусрет гја до Апцјева ивара и три крчме. И кад их видје Павле, даде хвалу Богу, и ослободи се.

16. А кад дођосмо у Рим, капетан предаде сузење војводи. Али се Павлу допусти да живи гдје хоће с војником који га чуваше.

17. А послате три дана Павле сазва старјешине Јеврејске. И кад се они скупеше, говораше им: људи браћо! ја ништа не учиних противно народу или обичајима отачајим; и Јерусалимљани предаше ме као сузња у руке Римљанима.

18. Који извидјевши за мене шћаху да ме пусте, јер се не нађе на мени ни једна смртна кривница.

19. Али кад Јудејци говораху на супрот, натјера ме невоља да се иште пред ћесара, не као да бих свој народ имао што тужити.

20. Тага ради узрок замолим вас да се видимо и да се разговоримо; јер нада рад Израилјева окован сам у ово гвожђе.

21. А они му рекоше: ми нити при- мисмо писма за те из Јудеје; нити дође

22. Него молимо да чујемо од тебе шта мислиш; јер нам је познато за ову јерс да јој се свуда на супрот говори.

23. И одредивши му дан дођоше к вемју у гостионицу многи; којима казиваше свједочећи царство Божије и ујеравајући их за Исуса из закона Мојсијева и из пророка од јутра до самога

24. И једни вјероваху ономе што говораше а једни не вјероваху.

25. А будући несложни међу собом, одлажаху каа рече Павле једну рјеч: добро каза Дух свети преко пророка Исаје оцевима нашијем

26. Говорећи: иди к народу овоме и кажи: ушима ћете чути и не ћете разумјети; и очима ћете гледати и не ћете видјети.

27. Јер одрвени срце овога народа, и ушима не чују, и срцем не разумјују, и да се не обрате да их исцјелим.

28. Да вам је дакле на знање да се незнабошцима посла спасеније Божије, они не и чути.

29. И кад он ово рече, отидоше Јевреји препирући се међу собом.

30. А Павле остаде путне дивје године о своје трошеу, и дочекиваше све који му долажаху,

31. Проповиједвајући царство Божије, и учећи о Господу нашему Исусу Христу слободно, и нико му не брњаше.

РИМЉАНИМА ПОСЛАНИЦА

СВЕТОГА АПОСТОЛА ПАВЛА.

ГЛАВА 1.

Од Павла, слуге Исуса Христа, позванца апостола изабранога за јеванђеље Божије,

2. Које Бог напријед обећа преко пророва својих у светијем писмама

3. О сину својему, који је по тијелу рођен од брамена Давидова,

4. А посвједочен силом за сина Божјегца Духом светигне по васкрсенију

из мртвијех, Исусу Христу Господу нашему,

5. Преко којегца примисмо благодат и апостолство, да покормо све незнабошце вјера имена веговога;

6. Међу којима сте и ви позвани Исусу Христу,

7. Свима који су у Риму, љубазнима Богу, и позванима светигна: благодат вам и мир од Бога оца нашца и

Господа Исуса Христа.

8. Прво дакле захваљујем Богу својему кроз Исуса Христа за све вас што се вјера ваша гласи по свему свијету.
9. Јер ми је свијеток Бог, којему славијим Адуом својим у јеванђељу славити, да вас се опоминем без престана.
10. Молећи се свагда Богу у молитавама својим да би ми кад Божија воља помогла да дођем к вама;
11. Јер желам видјети вас, да вам дам камав Адуовни дар за ваше утврђење.
12. То јест, да се с вама утјешим вјером општом, и вапом и мојом.
13. Али вам не ћу загајити, браћо, да сам много пута хтио да вам дођем, на бих задржан дослије, да и међу вама имам камав плод, као и међу осталијем незнабошцима.
14. Дужан сам и Грцима и дивљацима, и мудрима и неразумнима.
15. За то, од моје стране, готов сам и вама у Риму проповједати јеванђеље.
16. Јер се не стидим јеванђеља Христа; јер је сила Божија на спасење свакоме који вјерује, а најпрвије Јеврејину и Грку.
17. Јер се у њему јавља правда Божија из вјере у вјеру, као што је написано: праведник ће од вјере жив бити.
18. Јер се отргива гњев Божиј с неба на сваку безбожност и неправду људи који држе истину у неправди.
19. Јер што се може дознати за Бога познато је њима: јер им је Бог јавио;
20. Јер што се на њему не може видјети, од постања свијета могло се познати и видјети на створењима, и његова вјечна сила и божанство, да немају изговора.
21. Јер кад познаше Бога, не прославише га као Бога нити му захвалише, него залудјеше у својим мислима, и потамње неразумно срце њихово.
22. Кад се грађу мудри, полуђајеше, и преворише славу вјечнога Бога у облакче сарнога човјека и птица и четириножних животиња и гадова.
24. За то их предаде Бог у жељама њихових срца у нечистоту, да се погане тјелеса њихова међу њима савима;
25. Који преворише истину Божију у лаж, и већма поштоваше и послуживаше твар него творца, који је благословен на вијек. Амин.
26. За то их предаде Бог у срамне сласти; јер жене њихове претворише лутно употребљаване у беслутно.
27. Тако и људи оставиши лутно употребљаване женскога рода, расплачута, и људи с људима чиняху срам, и плату која требаше за пријезару њихову прихвати на себи.
28. И као што не марашу да познаду Бога, за то их Бог предаде у покварену да чине што не ваља.
29. Да буду надуњени сваке неправде, курварства, злобе, лажности, пакости, лупни зависти, убиства, свађе, лукавства, злоћудности;
30. Шантаци, онадачи, ботомрсици, слицејце, хвалаше, поносити, њимпљачи зла, непознани родитељима,
31. Неразумни, невјери, нељубавни, непријимљиви, нечистоти.
32. А неки и правду Божију познавши да који то чине заслужују смрт, не само то чине, него пристају на то и онима који чине.

ГЛАВА 2.

1. За то се не можеш изговорити, о човјече који год судиш! јер којим судом судиш Другоге, себе осуђујеш; јер то чиниш судећи.
2. А знамо да је суд Божиј прав на оне који то чине.
3. Нечо помислиш ли, о човјече који судиш онима који то чине, и сам чиниш то! да ћеш ти побјећи од суда Божијета?
4. Или не жарниш за богаство његове доброте и кротости и гриљења, не знајући да те доброта Божија на покајање води?
5. Нечо својом дрвености и непокајајнијем срцем сабираш себи гњев за дан гњева у који ће се показати праведни суд Бога,
6. Који ће дати свакоме по дјелима његовим;
7. Онима дакле који су трљенек дјела доброта тражили славу и част и нераскладљивост, живот вјечни;
8. А онима који се уз прас судити истини а поговарају се неправди, немилости и гњева.

9. Невоља и гуга на сваку душу човјека који чини зло, а најпрвије Јеврејина и Грка;
10. А слава и част и мир свакоме који чини добро, а најпрвије Јеврејину и Грку;
11. Јер Бог не гледа ко је ко.
12. Јер који без закона сарцијенише, без закона ће и изгинути; и који у закону сарцијенише, по закону ће се осудити
13. (Јер пред Богом нијесу праведни они који слушају закон, него ће се они оправдати који га творе;
14. Јер кад незнабошци не имајући закона сами од себе чине што је по закону, они закона не имајући сами су себи закон;
15. Они дозвљују да је оно написано у срцима њиховим што се чини по закону, будући да им саврест свједочи, и мисли међу собом туже се или правдују)
16. На дан кад Бог узасуди тјаше људске по јеванђељу којему преко Исуса Христа.
17. Глас, ти се зовеш Јеврејин, а ославаш се на закон, и хвалиш се Богом,
18. И позиваш вољу, и изираш што је боље, јер си научен од закона;
19. И мислиш да си вођ салцешима, видјело онима који су у мраку,
20. Наказатељ безумнина, учитељ дјети, који имаш углад разума и истине у закону.
21. Учећи дакле Другога себе не учиш;
22. Проповједати да се не краде, крадеш; говорити: не чини прљубе, чиниш прљубу; гдјећи се на идоле, идолима покланјаш; крадеш светину;
23. Који се хвалиш законом, а пријетудом закона срамотиш Бога.
24. Јер се име Божије због вас хули у незнабошцима, као што стоји написано.
25. Обрезање помаже ако закон држиш; ако ли си преступник закона, обрезање је твоје обрезање постало.
26. Ако дакле обрезање праћу закон држиш, за што се не би његово обрезање за обрезање узело?
27. И онај који је од рода необрезан и извршује закон, осуђиће тебе који си са словима и обрезањем преступник закона.
28. Јер оно није Јеврејин који је сполада Јеврејин, нити је оно обрезање које је сполада на тјелу;
29. Нечо је оно Јеврејин који је внутра, и обрезање срца Адуом а не словима, то је обрезање; коме је хвала не од људи него од Бога.

ГЛАВА 3.

1. Шта је дакле боља Јеврејин од Другог? Или шта помаже обрезање?
2. Много свакојак; прво што су им повјерене ријечи Божије.
3. А што неки не вјероваше, шта је за то? Еда ће њихово невјерство вјеру Божију укнутити?
4. Боже сачувај! него Бог нека буде истинит, а човјек сваки лажак, као што стоји написано: да се оправдаш у својим ријечима, и да побједиш кад ти стану судити.
5. Ако ли неправда наша Божију правду подиже, шта ћемо рећи? Еда ли је Бог неправедан кад се суди? По човјеку говорим!
6. Боже сачувај! Јер како би могло Бог судити свијету?
7. Јер ако истина Божија у мојој лажки већа постане на славу његову, за што још и ја као грјешник да будем осуђен?
8. За што дакле (као што вичу на нас, и као што кажу неки да ми говоримо) да не чинимо зла да дође добро? Њима ће суд бити праведан.
9. Шта дакле? Јесмо ли бољи од њих?
10. Ни по што! Јер горе дозвасмо да су и Јевреји и Грци сви под гријехом,
11. Као што стоји написано: ни једнога нема праведна;
12. Ни једнога нема разумна, и ни једнога који тражи Бога;
13. Сви се уклонили и заједно неваљали посташе: нема га који чини добро, нема ни једнога чистог.
14. Њихово је градо гроб отворен, језицима својима варијају, и јед је аспидни под уснама њиховима.
15. Њихова су уста пуна клетве и грчине.
16. Њихове су ноге брзе да прољевају крв.
17. На путовима је њиховима раскопанање и невоља;
18. И пута мирнога не познаше.

18. Нема страха Божијег пред очима њиховима.
 19. А знамо да оно што закон говори, говори онима који су у закону, да се свака уста затисну, и сав свијет да буде крив Богу;
 20. Јер се дјелима закона ни једно тијело не ће оправдати пред њим; јер кроз закон долази познање гријеха.
 21. А сад се без закона јави правда Божија, послужедочена од закона и од шороба;
 22. А правда Божија вјером Исуса Христа у све и на све који вјерују; јер нема разлике.
 23. Јер сви сагријешилише и изгубили су славу Божију,
 24. И оправдаше се за бадава благодаћу његовом, откупом Исуса Христа,
 25. Којег постави Бог очистиошће вјером у крви његовој да покаже своју правду опрштењем пређашњијех гријеха;

26. У подношењу Божијему, да покаже правду своју у садашње вријеме да је он праведан и да правда онота који је од вјере Исусове.
 27. Гдје је дакле хвала? Прође. Каквјем законом? је ли законом дјела? Не, него законом вјере.
 28. Мислимо дакле да ће се човјек оправдати вјером без дјела закона.
 29. Или је само Јеврејски Бог, а не и незнабожачки? Да, и незнабожачки.
 30. Јер је један Бог који ће оправдати обрезање из вјере и необрезање вјером.
 31. Кваримо ли дакле закон вјером? Боже сачувај! него га још утврђујемо.

ГЛАВА 4.

Шта ћемо дакле рећи за Авраама, ода својета, да је по тијелу нашао?
 2. Јер ако се Авраам дјелима оправда, има хвалу, али не у Бога.
 3. Јер шта говори писмо? Вјерова Авраам Богу, и прими му се у правду.
 4. А ономе који ради не броји се плата по милости него по дугу.
 5. А ономе који не ради а вјерује онога који правда безбожника, приша се вјера његова у правду.
 6. Као што и Давид говори да је благо човјеку коме Бог приша правду без дјела закона:

7. Благо онима којима се опросташе безаконја, и којима се гријеси простише.

8. Благо човјеку коме Господ не приша гријеха.
 9. Ово дакле блаженство или је у необрезању или у необрезању? Јер говоримо да се Аврааму прими вјера у правду.
 10. Како му се дакле прими? или кад је био у обрезаву или необрезању? Не у обрезаву него у необрезању.

11. И прими знак обрезања као печат правде вјере коју имаше у необрезању, да би био отац свију који вјерују у необрезању, да се и њима прими у правду;
 12. И да би био отац обрезања не само онима који су од обрезања, него и онима који ходе по стопанама вјере која бјеше у необрезању ода нашета Авраама.

13. Јер обећање Аврааму или сјемени његову да буде највећни свијету не би законом него правдом вјере.
 14. Јер ако су највећни они који су од закона, пропада вјера, и погварни се обећање.

15. Јер закон гради гњев; јер гдје нема закона нема ни пријеступа.
 16. За то од вјере да буде по милости да обећање гдјо остане свему сјемени, не само које је од закона него и које је од вјере Авраама, који је отац свима нама,
 17. (Као што стоји написано: поставих те оца мноштвом народима) пред Богом коме вјерова, који оживљује мртве, и зове оно што није као оно што јест:

18. Он вјерова на над кад се није било ничему надати да ће он бити отац мноштвом народима, као што му бјеше речено: тако ће бити сјеме твоје.
 19. И не ослабљиви вјером не погледа ни на своје већ уморено тијело, јер му бјеше негдје око сто година, ни на мртвост Сарине материце.
 20. И за обећање Божије не посумња даде славу Богу.
 21. И знадијаше јамачно да што обећава кадар је и учинити.
 22. За то се и прими њему у правду.

23. Али није писано за њега једнога само да му се прими,
 24. Него и за нас, којима ће се присти ако вјерујемо онота који васкресе Исуса Христа Господа нашега из мртвих,
 25. Који се предаде за гријехе наше, и усташе за оправдање наше.

ГЛАВА 5.

Оправдани се дакле вјером, имамо мир с Богом кроз Господа својета Исуса Христа,
 2. Кроз којег и приступ нађосмо вјером у ову благодат у којој стојимо, и хвалимо се надањем славе Божије.

3. Не само пак то, него се хвалимо и невољама, знајући да невоља трпљиве гради;
 4. А трпљиве искуство, а искуство надање;

5. А надање не ће се ослабити, јер се љубав Божија итали у срца наша Духом светијем који је дат нама.

6. Јер Христос још кад слаби бресо умрије у вријеме своје за безбожнике.

7. Јер једна ко умре за праведника; за доброта може бити да би се ко умрдио умријети.

ГЛАВА 6.

Шта ћемо дакле рећи? Хоћемо ли остати у гријеху да се благодат умножи? Боже сачувај!

2. Јер који умријесмо гријеху како ћемо још живљети у њему?

3. Или не знате да сви који се крстисмо у Исуса Христа, у смрт његову крстисмо се?

4. Тако се с њим погребосмо крштењем у смрт да као што уста Христос из мртвих славом очиним, тако и ми у новом животу да ходимо.

5. Јер кад смо једнаки с њим једнаком смрћу, бићемо и васкрсењем;

6. Знајући ово да се стари наш човјек разаше с њиме, да би се тијело грешно поварило, да више не бисмо служили гријеху.

7. Јер који умрије опрости се од гријеха.

8. А ако умријесмо с Христом, вјерујемо да ћемо и живљети с њим,

9. Знајући да Христос уста из мртвих, већ више не умире; смрт више не ће обладати њиме.

10. Јер што умријете, грјеху умријете једанпут; а што живи, Богу живи.
11. Тако и ви дакле држите себе да сте мртви Господу и живи Богу у Христу Исусу Господу нашему.
12. Да не царите дакле грјех у нашему смртном тијелу, да га слушате у сластима ветовијем;
13. Нити дајте удова својих грјеху за оруђе неправде; него дајте себе Богу, као који сте живи из мртвих; и уде своје Богу за оруђе правде.
14. Јер грјех не ће вама обладати, јер ницете под законом него под благодану.
15. Шта дакле? Хоћемо ли грјешити кад нијесмо под законом него под благодану? Боже сачувај!
16. Не знајте ли да коме дајете себе за слуге у послушане, слуге сте онога кога слушате, или грјеха за смрт, или послушања за правду?
17. Хаваа дакле Богу што бивши робови грјеху послушасте од срца ту науку којој се и предадосте.
18. Опростивши се пак од грјеха постасте слуге правди.
19. Као човек говорим, за слабост нашега тијела. Јер као што дадосте уде своје за робове нечистоти и безаконју на безаконје, тако сад дајте уде своје за слуге правди на посвећење.
20. Јер кад бијасте робови грјеху, прости бијасте од правде.
21. Какав дакле онда имадосте плод за који се сад стидите? Јер је онга крај смрт.
22. А сад опростивши се од грјеха, и поставши слуге Божије, имате плод свој на посвећење, а крај живот вјечни.
23. Јер је плата за грјех смрт, а дар Божиј је живот вјечни у Христу Исусу Господу нашему.

ГЛАВА 7.

- Или не знате, браћо (јер говорим онима који знаду закон), да закон влада над човјеком докле је жив?
2. Јер је удата жена привезана законом за мужа доклегод он живи; а ако ли муж њејин умре, раздрјепши се од закона мужњег.
3. За то дакле док јој је муж жив би-

ва прељубичница аво поће за другог мужа; а ако јој умре муж проста је од закона да не буде прељубичница аво поће за другог.

4. За то, браћо моја, и ви умријесте закону тијелом Христовијем, да будете другога, онога што уста из мртвих, да плод донесемо Богу.

5. Јер кад бијасмо у тијелу, бијашу власти греховне, које закон рађашу у нама; напима да се смрти плод докоси.

6. А сад умрвши избависмо се од закона који нас држаше, да слушамо (Богу) у обновљењу Духа а не у старини слова.

7. Шта ћемо дакле рећи? Је ли закон грјех? Боже сачувај! него ја грјех не познах осим кроз закон; јер не знадох за жељу да закон не вазв: не зажеди.

8. А грјех узе почетак кроз заповијест, и начини у мени сваку жељу; јер је грјех без закона мртав.

9. А ја живљак некад без закона; а кад дође заповијест, онда грјех оживље.

10. А ја умријех, и нађе се да ми заповијест би за смрт која бјеше *акта* за живот.

11. Јер грјех узевши почетак кроз заповијест превари ме, и уби ме њоме.

12. Тако је дакле закон свет и заповијест света и праведна и добра.

13. Добро ли дакле би мени смрт? Боже сачувај! него грјех, да се покаже грјех добром чинећим ми смрт, да буде грјех одвише грјешан заповијешћу.

14. Јер знамо да је закон духован; а ја сам телесан, продан под грјех;

15. Јер не знам шта чиним, јер не чиним оно шта хоћу, него на што мрим оно чиним.

16. Ако ли оно чиним шта не ћу, хвалим закон да је добар.

17. А ово више ја не чиним него грјех који живи у мени.

18. Јер знам да добро не живи у мени, то јест у тијелу мојему. Јер хтјети имам у себи, али учинити добро не влазим.

19. Јер добро шта хоћу не чиним, него зло што не ћу оно чиним.

20. А кад чиним оно што не ћу, већ

12. Тако дакле, браћо, нијесмо дужни тијелу да по тијелу живимо.

13. Јер ако живите по тијелу, помријешете; аво ли Духом послове телесне морите, живљешете.

14. Јер који се владају по Духу Божијем они су синови Божији.

15. Јер не примисте Духа роства, опет да се бојите; него примисте Духа, посиначота, којијем вичемо: Ава, оче!

16. Овај Дух свиједочи нашему Духу да смо дјеца Божија.

17. А кад смо дјеца и наслідници смо: наслідници дакле Божији, а станамо чекајући Христови: јер с њим страдамо да се с њим и прославимо.

18. Јер мислим да страдања садашњег времена нијесу ништа према слави која ће нам се јавити.

19. Јер чекање твари чека да се јаве синови Божији.

20. Јер се твар покори пропадљивости (не од своје воље него за вољу онога који је покори) на нађ,

21. Да ће се и сама твар опростити од роства распаљивости на слободу славе дјече Божије.

22. Јер знамо да сва твар уздише и тужи с нама до сад.

23. А не само она, него и ми који новину Духа имамо, и ми сами у себи уздишемо чекајући посињења и избављења тијелу својему.

24. Јер се надам спасосмо. А нађ који се види није нађ: јер кад ко види што, како ће му се надати?

25. Ако ли се надамо ономе што не видимо, чекамо с грљњем.

26. А тако и Дух помаже нам у нашему слабостима: јер не знамо за што ћемо се молити као што треба, него сам Дух моли се за нас уздицањем неискривљеним.

27. А онај што испитије срца зна што је мисао Духа, јер по вољи Божијој моли се за свете.

28. А знамо да онима који лубе Бога све иде на добро, који су повзани по нађерењу.

29. Јер које напријед позна оне и одреди да буду једнаки облакју сына Бегова, да би он био прворођени међу многом браћом.

30. А које одреди оне и дозва; а ко-

ја то не чиним него грјех који живи у мени.

21. Навлази дакле закон, кад хоћу добро да чиним, да ме на зло нагони.

22. Јер имам радост у закону Божијем унутрашњему човјеку;

23. Али видим други закон у удима својима, који се супротн закону ума мојега, и заробљена ме законом греховијем који је у удима мојима.

24. Ја несећајни човјек! Ко ће ме избавити од тијела смрти ове?

25. Захваљујем Богу својему кроз Исуса Христа Господа нашега. Тако дакле ја сам умом својим служим закону Божијему а тијелом закону греховномо.

ГЛАВА 8.

Никаква дакле сад нема осуђења онима који су у Христу Исусу и не ходе по тијелу него по Духу.

2. Јер закон Духа који оживљава у Христу Исусу, опростио ме је од закона греховнога и смрти.

3. Јер што закон бјеше немогће, јер бјеше ослабљен тијелом, посла Бог сына својега у облакју тијела греховнога, и за грјех осуди грјех у тијелу;

4. Да се правда закона испуни у нама који не живимо по тијелу него по Духу;

5. Јер који су по тијелу телесно мисле, а који су по Духу духовно мисле.

6. Јер телесно мудровање смрт је, а духовно мудровање живот је и мир.

7. Јер телесно мудровање непријатељство је Богу, јер се не покораво закону Божијему нити може.

8. А који су у тијелу не могу Богу угодити.

9. А ви нијесте у тијелу него у Духу; јер Дух Божиј у вама живи. А аво ко нема Духа Христова, он није Бегов.

10. А ако је Христос у вама, онда је тијело мртво грјеха ради а Дух жив правде ради.

11. А ако ли живи у вама Дух онга који је васкрсао Исуса из мртвих, онај који је подигао Христа из мртвих, јех оживљеће и вама смртна телеса Духом својим који живи у вама.

је дозвола оне и оправдаје; а које оправда оне и прослави.

31. Шта ћемо дакле рећи на ово? Аво је Бог с нама, ко ће на нас?
32. Који дакле свога сина не поште- дје, него га предаде за све нас, како дакле да нам с њим све не дарује?
33. Ко ће оптужити изабране Божије? Бог који правда?
34. Ко ће оптужити? Христос Исус, који умрије, па још и васкрсе, који је с десне стране Божу, и моли за нас?
35. Ко ће нас раставити од љубави Божије? Невозља ли или туга? Или го- вење? Или глад? Или голотинза? Или страх? Или мач? Ево што стоји на- писано:
36. За тебе нас убијају вас дан, држе нас као овце које су за клање.
37. Али у смену овоме побјеђујемо онога ради који нас је љубио.
38. Јер знам јамачно да ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглаварства, ни силе, ни садашње, ни будуће,
39. Ни висина, ни дубина, ни друга каква ствар може нас раздвојити од љу- бави Божије, која је у Христу Исусу Го- споду нашему.

ГЛАВА 9.

- Истину говорим тако ми Христас, не лажем, то ми сведочи свјест моја Ду- хом свјетлим:
2. Да ми је врло жао и срце ме моје боли без престанка;
 3. Јер бих хтео да ја сам будем од- лучен од Христа за браћу своју која су ми род по тјелу,
 4. Која су Израљани, којих је по- снаштво и слава, и завјет и закон, и богомољство, и обећања;
 5. Којих су и оци, и од којих је Христос по тјелу, који је над свима Бог благословен на вијек. Амин.
 6. А није могуће да ријеч Божија прође: јер нијесу сви Израљани који су од Израља;
 7. Нити су сви Ајена који су сјеме Авраамово, него у Исаку, рече, на- зваће ти се сјеме.
 8. То јест, нијесу оно Ајена Божија што су по тјелу Ајена, него Ајена обе- ћања прилажу се за сјеме.
 9. Јер је ово ријеч обећања: у ово врјеме доћи ћу и у Сару ће бити син, и

10. Не само пак она него и Ревека, кад затрудње од самога Исака она на- шта.

11. Јер још док се Ајена не објеху родила, ни учинила добра ни зла, да остане Божија наредба по избору,
12. Не за Ајела, него онога ради који позива рече јој се: већи ће служити мањему.
13. Као што стоји написано: Јаков ми омиље, а на Исаву омрлох.
14. Шта ћемо дакле на то рећи? Еда ли је неправда у Божу? Божу сачуваш! 15. Јер Мојсију говори: кога ћу по- милувати, помлововаћу, и на кога ћу се смиловати, смлововаћу се.
16. Тако дакле нити стоји до онога који хоће, ни до онога који трчи, него до Божу који помлоује.
17. Јер писмо говори Фараону: за то те исто подигох да на теби покажем силу своју, и да се разгласи име моје по свој земљи.
18. Тако дакле кога хоће милује, а кога хоће отврдоглави.
19. Рећи ћеш ми: а што нас још грива? јер ко се може супротити вољи његовој?
20. А ко си ти, о човјече! Да против- но одговараш Божу? Еда ли рукотво- рина говори мајстору сломе: за што си ме тако начинио?
21. Или зар дошвар нема власти над калом да од једне гуге начини један суд за част а други за срамоту?
22. А кад шћаше Бог да покаже гњев свој и да објави силу своју, поднесе с великијем трпљењем судове гњева који су приправљени за погнбао.
23. И да повеже богатство славе сво- је на судима милости које приправи за славу;
24. Које нас и дозвола не само од Је- вреја него и од незнабожаца,
25. Као што и у Јосифи говори: на- зваћу народа својим који није мој на- род, а нељубозавнићу љубозавнићом.
26. И баће на мјесту, гдје им се рече: ви нијесте мој народ; тамо ће се на- звати синови Бога живота.
27. А Исакја виче за Израља: ако буде број синова Израљевих као пи- јесак морски, остатак ће се спасти.
28. Јер ће он извршити ријеч своју, и наскоро ће извршити по правди, да,

испућише Господ наскоро ријеч своју вјероваше? А како ће вјеровати кога не чуше? А како ће чути без пропо- вједника?

15. А како ће проповједати ако не буду послани? Као што стоји написа- но: како су крассне ноге онијех који доносе глас за мир, који доносе глас за добро!
 16. Али сви не послушаше јеван- џеља: јер Исакја говори: Господе! ко вјерова нашему проповједаву?
 17. Тако дакле вјера бива од пропо- вједана, а проповједавше ријечу Бо- жијом.
 18. Него велим: зар не чуше? Још отида по свој земљи глас њихов, и по крајевима васнонога свијета ријечи њихове.
 19. Него велим: зар не разумје Ис- раљ? Први Мојсије говори: ја ћу вас раздражити, не својим народом, не разумијем народом расрдићу вас.
 20. А Исакја говори слободно: нађо- ше ме који ме не траже; и јавих се онима који за ме не питају.
 21. А к Израљу говори: вас дан пружак руке своје к народу који не да да му се каже и одговара на супрот.
- ГЛАВА 11.
- Говорим дакле: еда ли Бог одбаци народ свој? Божу сачуваш! Јер сам и ја Израљац од сјемена Авраамова од кољена Венијаминова.
2. Не одбаци Бог народа својега, ко- ји напријед позна. Или не знате шта говори писмо за Илму како се тужи Богу на Израља говорехи:
 3. Господе! пророке твоје побаше и олтаре твоје раскопаше, и ја остах је- дан и траже душу моју да је изваде.
 4. А шта му говори Божиј одговор? Оставих себи седам хиљада људи који не преклонеше кољена пред Ваалом.
 5. Тако дакле и у садашње врјеме остатак би по избору благодати.
 6. Аво ли је по благодати, онда није од Ајела, јер благодат већ не би била благодат; ако ли је од Ајела није ви- ше благодат, јер Ајело већ не би било Ајело.
 7. Шта дакле? Шта искаше Израљ оно не доби; а избор доби; остали пак заслађенише.
 8. Као што је написано: Ададе им Бог
- Грало! жеља је војета срца и моли- тва к Божу за спасеније Израља.
2. Јер им сведочим да имају ревност за Боча, али не по разуму.
 3. Јер не познајући правде Божије и медајући да своју правду утверде не померају се правди Божијој.
 4. Јер је Христос свршетак закона: који га год вјерује оправдан је.
 5. Јер Мојсије пише за правду која је од закона: који човјек то чини жи- вљењем у том.
 6. А правда која је од вјере овако го- вори: да не речеш у срцу својему: ко је изићи на небо? то јест да следе Христа;
 7. Илм: ко ће сићи у бездан? то јест да изведе Христа из мртвијех.
 8. Али шта говори писмо? Балзу ти је ријеч у устима твојима и у срцу твојему, то јест ријеч вјере коју про- повједавмо.
 9. Јер ако призиваш устима својима да је Исус Господ, и вјерујеш у срцу својему да га Бог подиже из мртвијех, бићеш спасен.
 10. Јер се срцем вјерује за правду а устима се признаје за спасеније.
 11. Јер писмо говори: који га год вјерује не ће се постидјети.
 12. Јер нема разлике међу Јеврејском и Грком: јер је он Бог свију, и бо- гат за све који га призивају.
 13. Јер који год призове име Гос- подње спасиће се.
 14. Како ће дакле призивати кога не

духа неосјетљивога, очи да не виде, и уши да не чују до самога данашњег дана.

9. И Давид говори: да буде гресева њихова замаг и гвозђа, и саблзан и плава њима;

10. Да се њихове очи заслијепе да не виде, и леђа њихова једнако да су погнута.

11. Говорим дакле: еда ли се спотакоше да паду? Боже сачувај! Нечто је њихова погрешка шисане незнабошцима, да би се и они раздражали.

12. А кад је погрешка њихова богатство свијетлу и шпета њихова богатство незнабошцима, а како ли да се испуне?

13. Јер нама говорим незнабошцима; јер, будући да сам ја апостола незнабошца, хоћу да хвалим своју службу;

14. Не бих ли како раздражно свој род, и спасао кога од њих.

15. Јер кад је одмет њихов примарење свијету, шта би било примљење, осим живот из мртвијех?

16. Ако је кванта свет, то је и тијесто; и ако је коријен свет, то су и гране.

17. Ако ли се неке од грана одломиле, и ти, који си дивља маслина, прицијено си се на њих, и постао си заједничар у коријену и у масти од маслине;

18. Не хвали се гранама; ако ли се шак хвалиш, не носни ти коријена нешто коријен тебе.

19. А рећи ћеш: одломиле се гране да се ја прицијеним.

20. Добро! неvjерством одломиле се, а ти вjером стојиш; не поноси се, него се бој.

21. Јер кад Бог рођенијех грана не поштеде, да и тебе како не поштеди.

22. Гледај дакле доброту и непоштеђење Божије: непоштеђење на онима што отпадоше, а на себи доброту Божију, ако останеш у доброту; ако ли пак не, и ти ћеш бити одсјечен.

23. А и они, ако не остану у неvjерству, прицијениће се; јер их је Бог кадар олет прицијенити.

24. Јер кад си ти одсјечен од рођене дивље маслине, и прицијено се на нерођену питому маслину; а како ли

ови који ће се прицијенити на рођену своју маслину!

25. Јер ваљ, браћо, не ћу загајати тајне ове (да не будете поносити), да плешепота Израилу паде у дијел докле не уђе незнабожца колико треба.

26. И тако ће се спасти сав Израил, као што је написано: доћи ће од Сиона изобавитељ и одвратиће безбожност од Јавола.

27. И ово им је мој завјет кад отнем њихове гријехе.

28. По јеванђељу дакле неспријатељи су вас ради: а по избору љубавни су отаца ради.

29. Јер се Бог не ће раскијати за своје дарове и знање.

30. Јер као и ви што се невад супротљае Богу а сад бисте помилувани њиховога ради супротљења,

31. Тако и они сад не хтјеше да вјерују ваљета ради помилувања да би и они били помилувани.

32. Јер Бог затвори све у невјерство, да све помилује.

33. О дубино богатства и премудрости и разума Божијег! како су неиспитљиви његови судови и неисстраљиви његови путеви!

34. Јер ко позна мисао Господњу?

35. Или ко му би савјетније? Или ко му напријед даде што, да му се врати?

36. Јер је од њета и кроз њета и у њему све. Њему слава ва вијек. Амин.

ГЛАВА 12.

Молитвас дакле, браћо, милости Божије ради, да даде тјелеса своја у жртву живу, свету, угодноу Богу; то да буде ваље духовно боготољство.

2. И не ваљате се према овоме вјеку, него се промијените обновљењем ума својег, да бисте могли кушати које је добра и угодно и савршена воља Божија.

3. Јер кроз благодат која је мени дала кажем свакоме који је међу вама да не мислите за себе више него што ваља мислити; него да мислите у смијерности као што је коме Бог удјелило мјеру вјере.

4. Јер као у једном тијелу што имамо многе улае а уди сви немају један посао,

5. Тако смо многи једно тијело у

Христу, а по себи смо уди један другогме.

6. А имамо различите дарове по благованеш хвалу од све; годати која нам је дана: ако пророштво, нека буде по мјери вјере;

7. Ако ли службу, нека служи; ако је учитељ, нека учи;

8. Ако је тјешитељ, нека тјеша; који даје нека даје просто, који управља нека се обрине; који чини милост нека чини с добром вољом.

9. Љубав да не буде лажна. Мрећни ва за држите се добра.

10. Братством љубави будите један другоме љубавни. Чашћу један другогме ваљете чините.

11. Не будите у послу лијени; будите огњени у духу, служите Господу.

12. Надањем веселите се, у невољи тјеште, у молитви будите једнаво.

13. Дјелите потребе са светима; примајте радо путнике.

14. Благослајте оне који вас гоне: благослајте, а не куните.

15. Радујте се с радоснима, и плачите с плачницама.

16. Будите једне мисли међу собом. Не мислите о високој стварима, него се држите нискијех. Не мислите за себе да сте мудри.

17. А никоме не враћајте зла за зло; промишљајте о том што је добро пред свјетом људима.

18. Ако је могуће, колико до вас стож, имајте мир са свијем људима.

19. Не осветијте се за себе, љубавни, него подајте мјесто гњеву, јер стоји написано: моја је освета, ја ћу вратити, говори Господ.

20. Ако је дакле гљадан неспријатељ твој, нахрани га; ако је жедач, напој га; јер чинећи то угљење отњено скупљаш на гљаву његову.

21. Не дај се злу надравати, него надравдај зло добром.

ГЛАВА 13.

Слава дуна да се поворана властима које ваљду; јер нема власти да није од Бога, а што су власти, од Бога су постављене.

2. Тако који се супроти власти супроте се зареба Божијој; а који се супроте прилиће грјех на себе.

3. Јер кјесови нијесу страх добријем

дјелатка него злијем. Хоћеш ли пак да се не бојиш власти, чини добро, и

4. Јер је слуга Божиј теби за добро. Ако ли зло чиниш, бој се; јер узвљу да не носи мача, јер је Божиј слуга, осветник на гњев ономе који зло чини.

5. Тако се ваља поворавати не само од страха него и по савјести.

6. Јер за то и порезе дајте: јер су слуге Божије које су за то исто постављене.

7. Подајте дакле свакоме шта сте дужни: коме дакле порезу, порезу; а коме царину, царину; а коме страха, страх; а коме част, част.

8. И не будите никоме ништа дужни осим да љубите један другогме; јер који љуби другогме закон испуни.

9. Јер ово: не чини прѣљубе, не убиј, не укради, не свједочи лажно, не зажел, и ако има још каква друга заповијест, у овој се ријечи извршује, то јест: љуби ближњег својег као самога себе.

10. Љубав не чини зла ближњему; дакле је љубав извршење закона.

11. И знајући ово вријеме да је већ час дошло, да устатемо од ова; јер нам је сад ближе спасење него ли кад вјеровасмо.

12. Ноћ прође а дан се приближа: да се обучемо у оружје видјела, и да одбацимо дакле сва дјела тамна, и

13. Да ходимо поштено као по дану: не у ждеракју и пијанству, не у курварству и нечистоти, не у свађању и зависти;

14. Него се обучите у Господа нашега Исуса Христа; и тијелу не угађајте по жељама.

ГЛАВА 14.

А слабога у вјери примајте лијепо, да се не смета савјест.

2. Јер један вјерује да смије свашта јести, а који је слаб једе зеље.

3. Који једе нека не уворана онога који не једе; и који не једе нека не осуђује онога који једе; јер га Бог прами.

4. Ко си ти који судиш туђему слави? Он својему господару стоји или пада. Али не устати; јер је Бог кадар подићи га.

5. Тако један развинује дан од дана,

а други држи све дане да су једнаки: свијак да буде увјерен за своју мисао.
6. Који разликују дане, Господу разликују; и који не разликују дана, Господу не разликују. Који једе, Господу једе; јер хвали Бога; и који не једе, Господу не једе, и хвали Бога.
7. Јер ни један од нас не живи себи, и ни један не умире себи.
8. Јер ако живимо, Господу живимо; а ако умиremo, Господу умиremo. Ако дакле живимо, ако умиremo, Господу ња смо.
9. Јер за то Христос и умрије и врасе и оживље да облада и мртвима и живима.

10. А ти за што осуђујеш брата својега? Или ти за што укораваш брата својега? Јер ћемо сви изићи на суд пред Христа.
11. Јер је писано: тако ми живота, говори Господ, покловиће ми се свако вољено, и свијак јесик славиће Бога.
12. Тако ће дакле сваки од нас дати Богу одговор за себе.
13. За то да не осуђујемо више један другог, него мјесто тога ово гледајте да не постављате брата спотицања или саблазни.

14. Знаш и увјерен сам у Христа Исусу да ништа није погано по себи, осим кад ко мисли да је што погано, ономе је погано.
15. А ако је брат твој једа ради жадостан, већ се не владаш по љубави: не губи једом својим онота за којета Христос умрије.
16. *Гледајте* дакле да се не хуам на ваше добро.
17. Јер царство Божије није јело и пиће, него правда и мир и радост у Духу светоме.
18. Јер који овјем служи Христу угодан је Богу и мило људима.
19. Тако дакле да се старамо за мир и за оно чим водимо на bolje један другог.

20. Не раскоњавај дјела Божијега јела ради; јер је све чисто; него је погано за човјека који једе са спотицањем.
21. Добро је не јести меса, и вина не пити, и оно не чинити на што се твој брат спотице, или *ода шта* гори поштаје мали слаби.
22. Ти имаш вјеру? Имај је сам у се-

би пред Богом. Благо ономе који не осуђује себе за оно шта нађе за добро.
23. А који се сумња осуђен је ако једе, јер не чини по вјери: а штагод није по вјери грјех је.
24. А ономе који вас може утврдити по јеванђељу мојему и проповиједају Исуса Христа, по откривењу тајне која је била сакривена од постања свијета,
25. А сад се јавила и објавијала кроз писма пророка, по заповијести вјечнога Бога, за послушање вјере међу свима незнабошцима,
26. Јединоме премудроме Богу, кроз Исуса Христа, слава на вијек. Амин.

ГЛАВА 16.

Дужни смо дакле ми јаким слабости слабјех носити, и не себи угађати.
2. И сваки од вас да угађа ближњему на добро за добар угађа.

3. Јер и Христос не угоди себи, него као што је писано: ружења опјех који тебе руже падоше на ме.
4. Јер што се најприје написа за нашу се науку написа, да трпљењем и утехом писма над ижамо.
5. А Бог трпљења и утјехе да вам да да сложено мислите међу собом по Христу Исусу,

6. Да једнодушно једним устима славите Бога и оца Господа нашега Исуса Христа.
7. За то примајте један другог као што и Христос прими вас на славу Божију.
8. Али важем да је Исус Христос био слуга обрезања истине ради Божије, да утврди обећање очевима,
9. А незнабошци по милости да прославе Бога, као што стоји написано: за то ћу те хвалити међу незнабошцима, Господе, и пречаћу име твоје.
10. И опет говори: веселите се незнабошци с народом његовијем.
11. И опет: хвалите Господа сви незнабошци, и славите га сви народи.
12. И опет Исавја говори: биће коријен Јесејев, и који устане да влада над незнабошцима у онота ће се уздати незнабошци.

13. А Бог вада да испуни вас сваке радости и мира у вјери, да имате изобилје у наду силом Духа светог.

14. А ја сам и сам увјерен за вас, браћо, да сте и ви сами пуни благодати, напуњени свакога разума, да можете и друге научити.
15. Али вам опет, браћо, слободно писак неколико да вам напоменем ради благодати која ми је дана од Бога,
16. Да будем слуга Исуса Христа у незнабошцима, да служим јеванђељу Божијему, да буду незнабошци принос повољан и освећен Духом светим.

17. Имам дакле хвалу у Христу Исусу код Бога.
18. Јер не смијем говорити што које Христос не учини кроза ме за послужање незнабожаца рифучу и дјелом,
19. У сили знања и чудеса силом Духа Божијега; тако да од Јерусалима и наоколо тра до Илирика напуњих јеванђељем Христовијем.

20. И тако се потрудих да проповиједим јеванђеље не гдје се спомичалаше Христос, да на туђој законини не издам; него као што је писано: којина се не јави за њега, видјеше; и који не чуше разумјеше.
22. То ме и задржа много пута да не дођем к вама.
23. А сад више не имајући мјеста у овјем земљама, а имајући жељу од много година да дођем к вама,
24. Ако пођем у Шпаволску, доћи ћу вам; јер се надам да ћу ту да проћи и вас видјети, и ви ћете ме отпрати онано кад се најприје неколико васити вас.
25. А сад идем у Јерусалим служећи светима.
26. Јер Македонија и Ахаја учинише драгољно неву порезу за сирмахе свете који живе у Јерусалиму.
27. Они учинише драгољно, а и дужни су им; јер кад незнабошци до бише дјела у њиховијем духовијем имањима, дужни су и они њима у тјелеснима послужити.
28. Кад ово дакле свршиш, и овај им плод запечаћих, поћи ћу преко вас у Шпаволску.
29. А знам да еад дођем к вама, доћи ћу с обилним благословом јеванђеља Христова.
30. Али вас молим, браћо, заради

ГЛАВА 16.

Препоручујем вам пак Фиву сестру нашу, која је слушница код цржаве у Кенхреји,
2. Да је примите у Господу као што приликује светима, и да јој будете у помоћи у свакој ствари коју од вас затраже; јер је она многим помогла, и саможе мени.
3. Поздравите Прискиду и Авила, по-

моћнице моје у Христу Исусу,
4. Који за душу моју своје врагове положише, којина не ја један захваљујем, него и све цржаве незнабожавне и домашњу црзву њихову.
5. Поздравите Еленегу, жени љубавнога, који је новина на Ахаје у Христа.
6. Поздравите Марију, која се много трудила за нас.
7. Поздравите Акаронику и Јувиду, родбину моју, и моје другаре у сужавству, који су знаменити међу апостолима, који и прије мене вјероваше.
8. Поздравите Амплија, жени љубавнога у Господу.
9. Поздравите Урбана, помоћника нашега у Христу, и Стахија, жени љубавнога.
10. Поздравите Апелија, огушаног у Христу. Поздравите Домаће Аристоудове.
11. Поздравите Иродијона, рођака мојега. Поздравите домаће Наркисове, који су у Господу.
12. Поздравите Трифену и Трифесту, које се труде у Господу. Поздравите Перислу љубавану, која се много трудила у Господу.
13. Поздравите Рува избраног у Господу, и матер његову и моју.
14. Поздравите Асинригата, Флегонтга, Ерма, Патрова, Ермија, и браћу која су с њима.

15. Поздравите Филолога и Јулју, да сте ви мудри на добро а прости на и сестру негову, и Олимпиана, и све свете који су с вама.
16. Поздравите један Другога цјеливом Христовом. Поздрављају вас све цркве Христове.
17. Молим вас пак, браћо, чувајте се од онихѣ који чине распри и раздоре на штету науке коју ви научисте, и укљоните се од њих.
18. Јер такови не служе Господу напешу Исусу Христу него својој трубуку, и благимѣ рјечима и благодатима прелашћу срца безазленихѣ.
19. Јер вапе слушање разгласи се свуда. И радуем се за вас; али хоћу Христа са свима вама. Амин.

КОРИНѠАНИМА ПОСЛАНИЦА ПРВА

СВЕТОГА АПОСТОЛА ПАВЛА.

ГЛАВА 1.

- Од Павла, вољом Божијом позваног апостола Исуса Христа, и од Состена брата,
2. Цркви Божијој која је у Коринту, осветљена у Христу Исусу, позванима светима, са свима који признају име Господа нашега Исуса Христа на свакоме мјесту, и њиховој и нашему:
3. Благодат вам и мир од Бога оца нашега и Господа Исуса Христа.
4. Захваљујем свагда Богу својему за вас што вам је дана благодат Божија у Христу Исусу,
5. Те се у свему обогатисте кровав, у свакој рјечи и сваком разуму,
6. Као што се свједочанство Христово утврди међу вама;
7. Тако да немате недостатка ни у једноме дару, ви који чекате открићевња Господа нашега Исуса Христа,
8. Који ће вас и утврдити до самога краја да будете прави на дан Господа нашега Исуса Христа.
9. Вјеран је Бог који вас позва у једнину сина својега Исуса Христа Господа нашега.
10. Молим вас пак, браћо, именом Господа нашега Исуса Христа да сви једно говорите, и да не буду међу нама распри, него да будете утврђени у једном разуму и у једној мисли.
11. Јер сам чуо за вас, браћо моја, од Хлојзинихѣх домашњихѣ да су свађе међу вама,
12. А то кажем да један од вас говори: ја сам Павло; а други: ја сам Аполон; а трећи: ја сам Квион; а четврти: ја сам Христов.
13. Еда ли се Христос раздијели? Еда ли се Павле разведе за вас? Или се у име Павлаво крстите?
14. Хвала Богу што ја ни једнога од вас не крстих осим Крста и Гаја;
15. Да не рече ко да у своје име крстих.
16. А крстих и Стеванин дом: даље не знам јесам ли кога другога крстио.
17. Јер Христос не посла мене да крстим, него да проповиједам јеванђеље, не премудрим рјечима, да не изгуби силу крст Христов.
18. Јер је рјеч крстова лудост онима који гину; а нама је који се спасавамо сила Божија.
19. Јер је писано: погубићу премудрост премудрихѣ, и разум разумњихѣ одбаћу.
20. Гађе је премудри? Гађе је квионик? Гађе је прецирач овога вијека? Не претвори ли Бог мудрост овога свијета у лудост?
21. Јер будаћи да у премудрости Божијој не позна свијет премудрошћу

- Бога, била је Божија воља да лудопшћу научења спасе оне који вјерују.
22. Јер и Јевреји знаке ишту, и Грци премудрости траже.
23. А ми проповиједасмо Христа разацета, Јеврејима дакле саблазан а Грцима безумље;
24. Онама пак који су познани, и Јеврејима и Грцима, Христа, Божију славу и Божију премудрост.
25. Јер је лудост Божија мудрија од људи, и слабост је Божија јача од људи.
26. Јер погледајте знање своје, браћо, да нема ни много премудрихѣ по тјелу, ни много силнихѣ ни много пашенихѣ;
27. Него што је лудо пред свијетом ово изабра Бог да посрами премудре; и што је слабо пред свијетом оно изабра Бог да посрами јаво;
28. И што је непашенихѣ пред свјетом и уништено изабра Бог, и што види, да уништи оно што јест,
29. Да у се не похваљи ни једно тјелом пред Богом.
30. Из којег сте ви у Христу Исусу, који нам поста премудрост од Бога и правда и освељење и избављење.
31. Да (као што се пише) ко се хвали, Господом да се хвали.
- И ја, браћо, не могах с вама говорити као с духовнима него као с тјелеснима, као с малом дјецом у Христу.
2. Малијском вас напоиох а не јелом, јер још не могахте, и ни сад још не можете.
3. Јер сте још тјелесни. Јер гдје су међу вама зависити и свађе и неслоге, нијесте ли тјелесни, и не живите ли по човјеку?
4. Јер кад говори ко: ја сам Павло; а други: ја сам Аполон; нијесте ли тјелесни?
5. Ко је дакле Павле а ко ли Аполон до самог слуге кроз које вјеровасте, као што и свакоме Господ даде?
6. Ја посадих, Аполон зами, а Бог даде те узрасте.
7. Тако ниш је онај што који сади, ни онај који заљева, него Бог који даје те расте.
8. А онај који сади и који заљева једнаки су; и сваки ће примити своју плату по својему труду.